

Papež Frančišek je v nedeljo, 15. marca, popoldne obiskal baziliko Marije Velike. Za tem je peš obiskal cerkev sv. Marcela v Corsu, kjer je čudežni Križani, ki so ga leta 1522 v procesiji nosili po mestnih četrtih, da bi prenehala razsajati kuga v Rimu.

Koronavirus je močno posegel v naše življenje. Kar je bilo samoumevno, trenutno ni več. Verniki se ne morejo udeležiti maš, javno življenje je skoraj ustavljeno. Kako se je spremenilo naše življenje in kakšne posledice ima to za cerkveno življenje, o tem nam pišeta **Jurij Paljk**, odgovorni urednik Novega glasa iz Italije, in **Jože Valeško**, duhovnik na Koroškem.

KNA

Kako krhek je naš svet in kako krhki smo sami

JURIJ PALJK

Najprej bi zapisal, da se nam tu, na zahodnem robu slovenskega sveta v Italiji, vsem zdi, da ni res, da je vse skupaj neresnično, saj česa podobnega še nismo doživeli. Navajeni hitrega tempa življenja smo zaradi prekinitve in osamitve, v katero nas je pahnila karantena, s katero se Italija in sedaj ves svet borita na vse pretege, presenečeni, predvsem pa nemočni.

Ko smo v nedeljo, 15. marca, po televiziji gledali svetega očeta, kako je popoldne sam hodil po rimski ulici, ko je obiskal dve cerkvi, da bi molil v samoti in prosil Boga, da bi nas rešil pandemije z virusom covid-19, smo se v polnosti zavedli težavnosti položaja, v katerem smo vsi, v Italiji morda zaenkrat še bolj kot drugi, a kaže, da je pandemija na pohodu in boste tudi na Koroškem v kratkem na našem.

Ujetost v karanteno, pozivi, naj se ne srečujemo, naj se ne družimo, naj hodimo iz domov samo v primeru, da gremo na delo, še to s posebnim dovoljenjem, da gremo kupit živila ali v lekarno, da lahko gremo iz domov samo v najbolj nujnih in neobhodnih primerih, ta ujetost nam

kaže, kako ranljivi smo.

Pa vendar bom zapisal, da nas je vse najbolj prizadelo dejstvo, da ne moremo več k maši, vsaj kristjane, tudi tu pri nas. Sam še nikdar v življenju nisem bil brez pekelnice, ki je kot praznik človeško zelo blizu, saj me spominja na minljivost vsakega od nas, a letos je ni bilo in tudi obe ti za naprej niso preveč optimistični, kaj lahko se namreč zgodi, da bomo največji verski praznik, veliko noč, praznovali zaprti, doma, brez maše.

Po začetnem šoku, ko smo si ponavljali, da to ne more biti res, se skušamo privaditi, tudi na novo mejo med Slovenijo in Italijo, tudi na nanovo postavljeno mejo med Avstrijo in Italijo in tako naprej. Mi, ki živimo ob meji, mi, ki smo se vse življenje borili proti mejam, seveda ne moremo biti veseli ob pogledu na pregrado, cementne ovire na meji med Slovenijo in Italijo. Bolijo nas, kot nas boli predvsem dejstvo, da se je tudi tokrat Evropska unija prepozno odzvala in je zato vsaka država ukrepala po svoje, namesto da bi usklajeno vse skupaj pokazale, da smo topli ljudje in ne egoisti.

Če dodamo kot kristjani še nemoč ob dejstvu, da zaradi karantene in vseh ukre-

pov proti okužbi s koronavirusom neda leč od nas poteka tragedija z migranti, ki nima več tiste medijske teže, ki bi jo morala imeti, je slika naše družbe danes dokaj žalostna.

Pa vendar ostaja upanje, da bomo prišli tudi iz tega, drugačni, a bomo.

Kako krhek je naš svet in kako krhki smo sami, nam govori predvsem dejstvo, da smo te dni povezani med seboj predvsem po svetovnem spletu, da skorajda nimamo več osebnih stikov, kar nas vse peha v neko čudno tesnobo. Če lahko svetovni splet uporabljamo, da smo med seboj povezani, da tudi na njem govorimo o lepem in dobrem, pa moramo priznati, da je na svetovnem spletu tudi veliko slabega, predvsem lažnih novic, ki delajo še večjo zmedo in to tudi o koronavirusu.

Zato skušamo pri Novem glasu in tudi pri drugih resnih medijih v Italiji navedati bralke in bralce predvsem in samo s preverjenimi novicami, tudi z lepimi zgodbami, predvsem pa s tistim iskanjem resnice, ki vodi do Resnice.

Zdi se, kot da je ta postni čas en sam križev pot, da ne vidimo luči na koncu temnega predora. A kristjani bi se morali zavedati, da je Kristus po križevem potu na

Golgoto, kjer je bil križan, res umrl, a tudi in predvsem vstal.

O tem bi morali razmišljati sedaj, o upanju na vstajenje Kristusa in naše, predvsem pa moramo zgledno skrbeti za tiste, ki so sedaj najbolj ranljivi, najbolj izpostavljeni koronavirusu in to so starejši ljudje, na katere je naša zahodna družba, ki prisega samo na dobiček in kapital, zunanji izgled, sicer do pojava koronavirusa prerada pozabljala.

Papež Frančišek je šel molit pred Križanega v Rimu, pred leseni križ, za katerega v Rimu pravijo, da je čudodelni, saj ni zgorel v požaru in so ga nosili v procesiji, ko je v Rimu razsajala kuga. Močna simbolna gesta, pred katero je že opoldne imel nagovor, v katerem je najprej duhovnikom in potem vsem nam jasno povedal, da moramo biti tudi v času koronavirusa dejavni, da moramo pomagati sočloveku, da moramo biti kristjani, kajti evangelij je dejanje ljubezni.

Naj nam letošnja velika noč prinese vstajenje in ozdravitev v vseh smislih, predvsem pa streznitev, da nismo sami na svetu, da smo drug drugemu potrebni, drug od drugega odvisni in po Božji podobi vsi narejeni!

Korona - ko je zemlja spet postala pusta in prazna

JOŽE VALEŠKO

Sedim tu in se sprašujem: Kako naj napišem nekaj o tem, kako je koronavirus spremenil naše življenje in kakšne posledice ima to za cerkveno življenje. Vsi smo bili vrženi v to dejstvo splošne ogroženosti in še ne vemo, kako se bo to izteklo, četudi se držimo vseh pravil, ki jih nam narekujejo državne in cerkvene oblasti.

Nekateri se sprašujejo: Ali nas je Bog zapustil? Ali pa je obratno, da smo mi zapustili Boga? Gotovo je, da smo v postnem času, ki bo tokrat trajal dlje kakor 40 dni.

Nekajkrat sem v zadnjih letih komu rekel, da to, kar beremo v prvih poglavjih Svetega pisma, ne berem kot poročilo o minulih dogodkih, ampak kot nekaj, kar nas še čaka. Božja Beseda ni pravljica. Je Resnica.

»V začetku je Bog ustvaril nebo in zemljo. Zemlja pa je bila pusta in prazna, tema se je razprostirala nad globinami in Duh Božji je vel nad vodami.« Prvi stavek Svetega pisma velja tudi sedaj, ko se razprostira tema v duše mnogih ljudi. Bog je ustvaril človeka in ga naselil v raj. A že prva človeka sta si domišljala, da gre tudi brez Boga, da se lahko sama napravita za Boga. Bilo pa je obratno: obema so se odprle oči in spoznala sta, da sta gola. Iznana sta bila iz raja.

Ali se ni to šepetanje kače naselilo v premnogih ljudeh? Šele pred dobrim tednom je napisal Egyd Gstättner v Kleine Zeitung (11. 3.), da nobena država in noben bog nima pravice do njegovega življenja. In da je to »samoblagoslov« (»Selbstsegnung«), če kdo svoje življenje konča, kadar ga je sit ali preden bi dolgo trpel. Kako se je zmotil! Trpljenja si ne bo prihranil, to bo spoznal tedaj, ko se mu bodo odprle oči in ga bo Bog klical: »Kje si?«

»GOSPOD pa je videl, da na zemlji narašča človekova hudobija in da je vse mišljenje in hotenje njegovega srca le hudobno. GOSPODU je bilo žal, da je naredil človeka na zemlji.« (1Mz 6,5) Bog je rekel: »Izbrisal bom človeka«. (1Mz 6,7) Obenem pa snuje rešitev človeka

in vsega stvarstva. »Noe je hodil z Bogom.« Njemu Bog razodene načrt rešitve, ta pa se pripravlja v najlepših časih in brezskrbnih dneh na grozno prihodnost. Tako je ostal Noe pri življenju in vsi, ki so bili z njim v ladji. – Noetova ladja je prispevala Cerkev. Mislim, da je naša naloga, da poslušamo Boga in da v teh dneh še posebej prosimo za pomoč in razsvetljenje Svetega Duha. Naj nam pomaga, da bomo v življenju spoznali, kaj je prav, in vselej radi sprejemali njegove spodbude. Ravno v teh dneh, ko smo bolj ali manj izolirani in naj ne bi obiskovali drug drugega, čutimo morda še bolj potrebo po medsebojni povezanosti. To pa dosežemo v tem, da se med seboj pogovarjamo po telefonu in tudi s tem, da smo drug z drugim povezani po molitvi. In da se vključimo v verigo solidarnosti in po svojih močeh prispevamo, da ljubezen do bližnjega ne ostane le prazna beseda.

V velikonočni vigiliji slišimo vsako leto, kako je Mojzes izpeljal Božje ljudstvo iz sužnosti skozi Rdeče morje v svobodo. Ta pot v obljubljeni deželo pa je vodila skozi puščavo in trajala dolgih štirideset let. Življenje v puščavi je bilo trdo, dostikrat so se ljudje uprli proti Mojzesu in godrnjali. A Bog svojega ljudstva ni pustil na cedilu. Tudi v najhujših časih ga je hranil in krepil. To me navdaja z upanjem. GOSPOD nas ni pozabil, mi pa naj ne pozabimo Boga in ne bližnjega.

Kakor Mojzes, ki prosi za svoje ljudstvo, se je papež Frančišek na 3. postno nedeljo odpravil na precej dolgo peš romanje. Zapustil je obzidje Vatikana in šel po praznem Rimu v baziliko glavnega Marijinega svetišča Maria Maggiore. Prosil je Marijo za zdravje bolnikov za mesto Rim in za ves svet. Potem pa je še molil pred čudodelnim križem v cerkvi San Marcello. Tja so se Rimljani zatekali v času kuge. S svojim prizadevanjem nas papež Frančišek vabi, da »ponovno odkrijemo in poglobimo vrednost občestva, ki povezuje vse člane Cerkve. Povezani v Kristusu nismo nikoli sami, saj tvorimo eno samo Telo, katerega glava je On.«